

Llegenda del senyor del castell d'Ordal

Subirats

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: A Ordal

Coordenades:

Latitud: 41.38337
Longitud: 1.79587
UTM Est (X): 399319
UTM Nord (Y): 4582016

Classificació

Número de fitxa: 08273 - 135
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia: Tradició oral
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Accés: Sense accés
Ús actual: Simbòlic
Titularitat: Pública
Autoria de la fitxa: Oriol Vilanova
Data de registre de la fitxa: dj., 16/03/2006 - 01:00

Descripció

Segons aquesta llegenda, es diu que a Ordal hi havia un gran castell, governat per un cavaller molt ric, amb molts béns i hisendes, que havia quedat orfe molt jove. Aconsellat per males companyies, es va donar al joc i als vicis, i en un no res va perdre totes les seves possessions, tret del vestit que portava. Desesperat, va jugar-se el vestit i també el va perdre. El guanyador, però, se'n va compadir i li va tornar la roba per tal que no hagués d'anar pel món completament un.

Terriblement penat i víctima de la desesperació, el senyor d'Ordal se'n va anar pel bosc i, sense saber ben bé el que es feia, va demanar ajuda al mateix diable. Al cap de quatre passes va topar-se amb un noieta esguerrat i camatort, que no podia caminar. El noieta li va dir al cavaller que ell era el diable, i que el convertiria en set mil vegades més ric que no havia estat si feia el que li demanaria. Li va dir que se l'havia de carregar a coll-i-be i portar-lo durant set anys sense deixar-lo per res. Que hauria d'anar a captar, i que la gent li faria caritat a mans besades, i que cada dia recolliria tants cabals com valia la hisenda que havia perdut. Amb tanta riquesa el cavaller podria jugar i divertir-se fins a sadollar-se; això sí, portant el marrec com si fos un gep. Durant aquells set anys no podria anar a missa, ni confessar, ni rebre els sagraments, ni resar el rosari, ni tan sols pronunciar el nom de Déu. Al cap de set anys, el diable es quedaria amb l'ànima del cavaller i se n'hauria d'anar amb ell a l'infern. El cavaller, desesperat com estava, s'hi va avenir. Durant aquells set anys no va deixar de caminar, fins i tot per les terres més estranyes, fins donar la volta al món.

Quan la gent els veia, prenia el diable per un nen esguerrat i el cavaller pel seu pobre pare i, compadint-los, els feien caritat a mans plenes. Quan no captava, el cavaller jugava i es divertia tant com podia, però sense deixar mai la seva càrrega.

El temps va passar, i quan ja només quedaven set dies per complir els set anys del pacte, el cavaller va voler visitar Montserrat per fer-se perdonar per la Mare de Déu. Aquesta, així que va veure el cavaller, li va preguntar en què creia. El cavaller va contestar que creia en Déu. En pronunciar aquesta paraula, es va sentir un tro eixordador, que va fer tremolar tota la muntanya, i a l'instant el cavaller es va veure alliberat del pes que durant set anys havia portat a l'esquena.

En vista d'aquest miracle, va demanar confessió al pare abat del monestir, va penedir-se de la seva mala vida i va fer-se monjo de Montserrat.

El castell d'Ordal va quedar abandonat i es va enrunar completament, fins a no quedar ni una sola pedra, ni, tan sols, el record d'on s'havia aixecat.

Observacions:

El castell de la llegenda és fictici.

Bibliografia

LLORAC I SANTÍIS, Salvador (1988): "Subirats. Visió general d'un municipi de l'Alt Penedès". Ed. Ajuntament de Subirats, p. 291-292.